

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6SŽ/5/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010035
Dátum vydania rozhodnutia: 22.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9015010035.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyňi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, P.O.BOX 155, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne zo dňa 28. apríla 2015, č. RP/21/2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne zo dňa 28. apríla 2015, č. RP/21/2015 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 eur na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 28. apríla 2015, č. RP/21/2015 vydaným v správnom konaní č. 98-SKO/2015 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods.1, písm. g/ a h/, postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodla tak, že navrhovateľke ukladá podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 5, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 5.000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 tohto zákona tým, že dňa 23.11.2014 cca 12:02 hod. odvysielala v rámci programovej služby JOJ program Ťažko zamilovaný, ktorý označila ako nevhodný pre maloletých do 7 rokov, a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „zobrazenie nahoty, ktoré nie je v bežnom rodinnom prostredí a na verejnosti a ktoré by mohlo vyprovokovať

záujem o sexuálne vzťahy a predčasné prebudenie sexuálnych pudov maloletých detí“, „expresívne vyjadrovanie“, „vulgárne vyjadrovanie, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých do 15 rokov“, ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 jednotného systému označovania podmieňujú jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania a súčasne za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 23.11.2014 cca 12:02 hod. v trvaní cca 148 minút a 15 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) program Ťažko zamilovaný prerušila zaradením reklamy päťkrát.

Rada súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezanká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne v zákonnej lehote podala opravný prostriedok navrhovateľka. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadala náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku tvrdila, že napadnutým rozhodnutím bola ukrátená na svojich právach. Namietala, že napadnutým rozhodnutím Rada zasiahla do jej základného práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu, slobody prejavu a šírenia informácií, garantované Ústavou SR a Dohovorom (č. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 50 ods. 5, č. 12 ods. 1 Ústavy SR, čl. 4 ods. 4 Protokolu č. 7 a čl. 6 ods. 1 s čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru v spojení s čl. 1 Dohovoru); nevykonala dôkazy, resp. nevyhotovila zápisnice o vykonaní dôkazu, čo predstavuje postup Rady ako správneho orgánu, ktorý bol nezákonný a spôsobil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia Rady; absolútne nijakým spôsobom neodôvodnila splnenie podmienok na možný zásah slobody prejavu vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozhodnutia a napokon uviedla, že došlo k splneniu podmienok predpokladaných Ústavou na obmedzenie slobody prejavu navrhovateľky a takéto obmedzenie bolo proporcionálne. Namietala, že nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so zákonom alebo nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu; nedostatočné (žiadne) odôvodnenie vo vzťahu k splneniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu predstavuje zjavný zásah do práv navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu a tiež, že obmedzenie slobody prejavu bez existencie proporcionality (nevyhnutnosti v demokratickom štáte) je možné považovať za vážny zásah do práva na slobodu prejavu navrhovateľky.

Navrhovateľka uviedla, že Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú záznamy z vysielania programu, prepis/popis skutkového stavu. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 1 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku vytýkala Rade, že ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s uvedenými ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Argumentáciu Rady, že sa pred vydaním rozhodnutia s podkladmi oboznámila, považoval v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj v rozpore s administratívnym spisom, keďže z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica, s poukazom na to, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom tak urobila. Dôvodila, že zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní, vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis

bez toho, aby členovia Rady obrazovo zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť sankciu, na vlastné oči videli. Tvrdila, že vykonanie dôkazov, resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazov (ohliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre vysielateľa ako účastníka správneho konania zásadný význam.

Vyslovila názor, že Rada je označené podklady pre rozhodnutie (záznamy z vysielania) povinná vykonať zákonným spôsobom a po ich vykonaní vyhotoviť zápisnicu v zmysle § 22 ods. 1 správneho poriadku a až takýmto zákonným spôsobom zistený obsah záznamu z vysielania, ktorý je zachytený v zápisnici, je spôsobilým podkladom pre vydanie rozhodnutia, ku ktorému musí mať vysielateľ možnosť sa vyjadriť. Poukazom na rozhodovaciaj prax najvyššieho súdu, v zmysle ktorej súčasťou administratívneho spisu musí byť aj zápisnica o hlasovaní jednotlivých členov Rady v správnom konaní, uviedla, že vyhotovovanie zápisnice po vykonanom dokazovaní nie je ničím odlišné od vyhotovenia zápisnice o hlasovaní členov Rady a jej absencia sa nemôže aj s pohľadom na § 21 ods. 1 správneho poriadku považovať za zákonný postup Rady. V danej súvislosti súčasne poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lisica v Chorvátsko, v ktorom Európsky súd potvrdil svoj konštantný právny výklad práva na spravodlivé súdne konanie, keď konštatoval, že nestačí, aby bola spravodlivosť vykonaná, ale je potrebné, aby bolo viditeľné ako bola spravodlivosť vykonaná.

Navrhovateľka uviedla, že z napadnutého rozhodnutia, ako aj zo skutkového stavu veci je zrejmé, že Rada obmedzila jej právo na slobodu prejavu na základe ochrany mravnosti, avšak len vo vzťahu k výroku I. napadnutého rozhodnutia. Namietala, že Rada nijakým spôsobom neodôvodnila a ani neskúmala, či je možné zasiahnuť do slobody prejavu aj v súvislosti s výrokom II. napadnutého rozhodnutia. Uviedla, že napadnuté rozhodnutie je vo vzťahu k výroku II. nedostatočne (vôbec) neodôvodnené, čím sa stáva nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre nezrozumiteľnosť.

Ďalej poukazovala navrhovateľka na nedodržanie zásady proporcionality, nakoľko neexistuje naliehavá spoločenská potreba na tom, aby došlo k takémuto obmedzeniu slobody vysielateľa. Test proporcionality je klasický, založený na nasledujúcich troch krokoch (test vhodnosti, test nevyhnutnosti a napokon test proporcionality v užšom zmysle). Uviedla, že v dnešnej dobe plurality médií, ktoré sprostredkujú mládeži kvantum informácií, uvedenú zákonnú požiadavku na označovanie informácií (programov) grafickým symbolom vhodnosti pre určité vekové skupiny divákov vzťahujúcu sa výlučne len na informácie (programy) šírené len tými vysielateľmi, ktorí získali licenciu na vysielanie pre územie SR a nevzťahujúcu sa na informácie šírené všetkými ostatnými zdrojmi informácií, ktoré sú mládeži dostupné najmenej v rovnakom rozsahu, nemožno odôvodniť všeobecnou ochranou mravnosti mládeže, pretože takýmto spôsobom jej uplatňovania nie je možné dosiahnuť legitímny cieľ, ktorým má byť ochrana mravnosti celej mládeže na území SR pred nevhodným audiovizuálnym obsahom. Podľa navrhovateľky nie je možné dosiahnuť legitímny cieľ ochrany mravnosti tým, že Rada obmedzujúcim zásahom obmedzí výlučne len jeden z týchto zdrojov a ostatné zdroje zostanú zo strany štátu nedotknuté. Ochrana mravnosti, ktorá je oprávnená k výchove mládeže patrí samotným rodičom a oni majú právo rozhodovať o tom, aký audiovizuálny obsah je v súlade s ich presvedčením o miere mravnosti, ktorú má ich dieťa mať a v prípade, že štát nijakým spôsobom nezasahuje do výchovy mládeže, ktorá sa odohráva v súkromí domova, nie je možné obmedzujúci zásah v prejednávanej veci považovať za nevyhnutný. Miera uspokojiteľnosti práva štátu na ochranu mravnosti vyplýva z možných dopadov, ktoré bol obmedzujúci zásah spôsobilý vyvolať vo vzťahu k naplneniu legitímneho cieľa a teda je možné konštatovať, že možné dôsledky obmedzujúceho zásahu na zvýšenie miery ochrany mravnosti mládeže boli mizivé a nepodstatné, tzn. že miera uspokojiteľnosti bola nízka.

III.

Odporkyňa k opravnému prostriedku navrhovateľky sa vyjadrila tak, že navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Z dôvodov vyjadrenia vyplýva, že odporkyňa nesúhlasila s námietkami navrhovateľky uvedenými v opravnom prostriedku. Zastávala názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila

skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona, majú za to, že jej rozhodnutie je riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov a napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne a nelogické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani jej postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke navrhovateľa vo vzťahu k nezákonnosti vykonania dôkazu uviedla, že podkladom pre vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci, záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Uviedla, že vzhľadom na právnu úpravu ustanovenú v § 34 ods. 3 správneho poriadku bola navrhovateľka povinná navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnomu konaniu dôkazy, ktoré sú jej známe. Poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, mala za to, že Rada poskytla navrhovateľke možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľka bola súčasne poučená, že pokiaľ svoje práva nevyužije, Rada rozhodne aj bez jej stanoviska, pričom navrhovateľka svoje právo nevyužila, keď na výzvu Rady svoje vyjadrenie nepredložila. Konštatovala, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľky sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Súhlasila s tvrdením navrhovateľky, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazov, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania,

keď písomný popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, pričom skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený aj v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnú formu správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Mala zato, že keďže navrhovateľka v rámci správneho konania nepodala písomné stanovisko k predmetu správneho konania a ani inak neuviedla žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažovala záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný s poukazom na to, že ani sama navrhovateľka nenamietala rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. V danej súvislosti dala do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012, 6Sž/21/2012 a 6Sž/7/2014, 7Sž/1/2013, 5Sž/14/2013, 7Sž/10/2013 a 3Sž/18/2013. Odporkyňa uviedla, že predpis Rada doručila navrhovateľke ako prílohu oznámenia o začatí predmetného správneho konania, ktorá ho tiež upovedomila o tom, že bude podkladom pre rozhodnutie a vyzvala ho na vyjadrenie. Konštatovala, že záznam z vysielania je obdobný ako listina, ide o zvukovo obrazovú, prípadne iba o zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou a aj v prípade záznamu z vysielania sa správny orgán najprv presvedčí o jeho pravosti a či spĺňa formálne náležitosti špecifikované vo vyžiadaní, v prípade záznamu získaného z nahrávacieho zariadenia Rada skúma, či bol skutočne získaný záznam vysielania toho - ktorého vysielateľa a následne sa Rada oboznámi s jeho obsahom, čiže zhliadne vysielanie, ktoré je na dátovom nosiči zaznamenané a rovnako ako v prípade listiny ani o zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len zhliadnutím. Poukázala na to, že v prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, a preto skutočnosť, že Rada zhliadne záznam vysielania ešte neznamená, že Rada týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť nič, čo nemá hmotnú povahu, tvrdiac, že Rada môže ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah. Mala za to, že nebol dôvod, aby Rada o zhliadnutí záznamu vysielania spísala zápisnicu. Zdôraznila, že Rada v prípade vykonania dôkazu nijakým spôsobom nepochybila, dôsledne zistila skutočný stav veci a pri jeho zisťovaní postupovala v súlade so zákonom.

Odporkyňa nesúhlasila ani s ďalšími námietkami navrhovateľky, týkajúcimi sa toho, že Rada absolútne

nijakým spôsobom neodôvodnila splnenie podmienok na možný zásah do slobody prejavu vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozhodnutia. Požiadavka obmedziť zaraďovanie reklamy v rámci vysielania audiovizuálnych diel, zakotvená v ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z., vychádza z potreby ochrany diváka pred nadmerným reklamným tlakom a tiež zachovania integrity audiovizuálnych diel, čo je v záujme ako autorov daných diel, tak aj samotných divákov sledujúcich tieto diela. Táto požiadavka je jasne postulovaná smernicou o AVMS a taktiež je jednoznačne zakotvená v právnom poriadku SR. Okrem toho, rozhodnutiami Rady, ktorými mu uložila sankciu - upozornenie na porušenie zákona, už bola navrhovateľka oboznámená s výkladom Rady ohľadne predmetného ustanovenia. Predmetná povinnosť už bola preskúmaná aj ESD, napr. v rozhodnutí vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG, sp. zn. C-6-98, pričom ESD nedospel k záveru, že by bolo obmedzenie slobody prejavu v tomto prípade neproporcionálne. NS SR sa už opakovane zaoberal výkladom predmetného ustanovenia, ako aj prípustnosti sankcionovania vysielateľov za jeho porušenie, pričom rozhodnutie odporkyne potvrdil. Jedná sa napríklad o rozsudky NS SR vo veciach sp. zn. 2Sž/27/2012, 3Sž/12/2013, 3Sž/2/2013, 5Sž/11/2013, 6Sž/11/2013 alebo 8Sž/7/2012.

Odporkyňa k námietke o neproporcionálnom zásahu do slobody prejavu poukazuje na nenaplnenie kritérií (trojstupňový test proporcionality) poukázala na podobné námietky, ktoré navrhovateľka uviedla aj v konaní vedenom na NS SR pod. sp. zn. 2Sž/11/2013, 5Sž/24/2013, 5Sž/14/2013 alebo 7Sž/10/2013, o ktorých už rozhodol NS SR a skonštatoval, že sú právne bezvýznamné. V rozsudku NS SR pod. sp. zn. 2Sž/11/2013 rozhodnutie Rady v celom rozsahu potvrdil a uviedol, cit.: „Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa týkajúce sa nenaplnenia kritérií legality, legitimity a proporcionality zásahu do jeho práva na slobodu prejavu, tieto vyhodnotil senát najvyššieho súdu ako zavádzajúce, účelové a nemajúce oporu v právnej úprave. ...“ Odporkyňa nesúhlasila s tým, že pochybila pri posudzovaní naplnenia kritérií podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Skúmala splnenie povinnosti vysielateľa na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený vyhláškou Ministerstva kultúry SR č. 589/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania a tiež sa náležite zaoberala a vysporiadala sa s kolíziou ústavou zaručených práv a právom chránených záujmov na stranách 8-9, 15-16 napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považovala odporkyňa napadnuté rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, výšku pokuty považovala tiež za plne odôvodnenú, napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup odporkyne v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na vyššie uvedené odporkyňa navrhla, aby najvyšší sud napadnuté rozhodnutie odporkyne potvrdil.

IV.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a/ právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve a v zmysle § 1 písm. b/ konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250I a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č.: 98/SKO/2015, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po

vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní súdu dňa 22. marca 2017 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Zástupca navrhovateľky na pojednávaní súdu uviedol, že v celosti trvá na dôvodoch uvedených v písomne podanom opravnom prostriedku. Žiadal opravnému prostriedku vyhovieť a priznať náhradu trov konania. Zároveň namietal, že odporkyňa v konaní nepostupovala v súlade s princípmi správneho trestania a neaplikovala absorpčnú zásadu, ale viedla tri samostatné konania, ktoré sú identické z hľadiska subjektu, objektu, následkov a spôsobu konania, a tiež sú identické z hľadiska času spáchania. Odporkyňa podľa navrhovateľky nezákonne uložila tri samostatné sankcie rozhodnutiami, ktoré sú predmetom konania na najvyššom súde pod sp. zn. 2Sž/5/2015, 2Sž/7/2015 a 6Sž/5/2015, pričom sa jedná o súbeh správnych deliktov, za ktorý mala odporkyňa uložiť jednu sankciu. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Sž/20/2010 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 571/2015.

Zástupca odporkyne na pojednávaní súdu uviedol, že sa v celosti pridržiava písomných dôvodov uvedených vo vyjadrení. S dôvodmi prednesenými zástupcom navrhovateľky na pojednávaní súdu nesúhlasil, poukazom na to, že sa k nim vyjadril už v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku.

V.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „kancelária“).

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 64 ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisie za porušenie povinností uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: a) upozornenie na porušenie zákona, b) odvysielanie oznamu o porušení zákona, c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, d) pokutu, e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez

predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. e/).

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, § 53, § 54, § 56 až § 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii vysielateľ programovej služby je povinný zohľadniť vekovú vhodnosť programov a iných zložiek programovej služby pre maloletých a zabezpečiť ich časové zaradenie v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom. 28a)

Podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, 34)okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

VI.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a vo veci sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom.

Dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu

podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

VII.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinností podľa § 20 ods. 3 a podľa § 35 ods. 3 tohto zákona.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd v danej veci mal preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľke napadnutým rozhodnutím zo dňa 28. apríla 2015, č. 98/SKO/2015 uložil podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 5.000 € za porušenie povinnosti - I./ ustanovenej v § 20 ods. 3 tohto zákona tým, že dňa 23.11.2014 cca 12:02 hod. odvysielala v rámci programovej služby JOJ program Ťažko zamilovaný, ktorý označila ako nevhodný pre maloletých do 7 rokov, a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „zobrazenie nahoty, ktoré nie je v bežnom rodinnom prostredí a na verejnosti a ktoré by mohlo vyprovokovať záujem o sexuálne vzťahy a predčasné prebudenie sexuálnych pudov maloletých detí“, „expresívne vyjadrovanie“, „vulgárne vyjadrovanie, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých do 15 rokov“, ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 jednotného systému označovania podmieňujú jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania a súčasne za porušenie povinnosti II./ ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 23.11.2014 cca 12:02 hod. v trvaní cca 148 minút a 15 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) program Ťažko zamilovaný prerušila zaradením reklamy päťkrát.

Napadnuté rozhodnutie odporkyňa vydala v správnom konaní č. 98/SKO/2015, začatom na základe oznámenia o začatí správneho konania, doručeného navrhovateľke dňa 17.02.2015, s výzvou na zaslanie stanoviska. Odporkyňa opätovne vyzvala navrhovateľku na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, ktorá výzva bola navrhovateľke doručená dňa 06.03.2015. V oboch výzvach odporkyňa poučila navrhovateľku, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Navrhovateľka ani na opakovanú výzvu odporkyne vyjadrenie v danej veci nepodala.

VIII.

Najvyšší súd oboznámiac sa s administratívnym spisom, podaniami účastníkov konania dospel k záveru, že námietky navrhovateľky podané v jej opravnom prostriedku neodôvodňujú zrušenie preskúmaného rozhodnutia odporcu.

Nepovažoval za dôvodné námietky navrhovateľky, ktorými namietala, že Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu o ohliadke záznamu predmetného vysielania, svedčiacej o tom, že sa oboznámila bezprostredne priamym pozorovaním s jeho obsahom, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci; zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorej súvislosti dal do pozornosti uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010-82 z 03.04.2012.

Podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

V citovanej právnej úprave zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zväžení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (§ 34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5.

Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľka v danej veci nepodala žiadne stanovisko a teda nevzniesla ani námietku, v ktorej by vyjadrila pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhovala vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadrila ani pochybnosti o tom, že by odporkyňa v predmetnom konaní postupovala len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhľadnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľka vzniesla až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady. Odporkyňa sa k uvedenej námietke navrhovateľky vyjadrila v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že uviedla, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľky sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Tvrdila, že v prípade záznamu ide o zvukovo obrazovú, prípadne iba o zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou a rovnako ako v prípade listiny ani o zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje

zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len zhliadnutím. Poukázala na to, že v prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, a preto skutočnosť, že Rada zhliadne záznam vysielania ešte neznamená, že Rada týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť niečo, čo nemá hmotnú povahu, tvrdiac, že Rada môže ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice, resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. Nemožno nechať bez povšimnutia skutočnosť, že navrhovateľka v priebehu správneho konania nepodala žiadne stanovisko, nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu, nenamietala porušenie právnej povinnosti, i keď navrhovateľka ako osoba obvinená zo spáchania správneho deliktu má plné právo zostať počas celého konania absolútne pasívna, nevyjadrovať sa, ani nenavrhol žiadne dôkazy, nakoľko správny orgán zaťažuje dôkazné bremeno, ktoré správny orgán unesie len v prípade, ak porušenie povinnosti vysielateľa preukáže bez dôvodných pochybností. V zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle § 33 ods. 1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník správneho konania má právo na súčinnosť v právnom konaní v zmysle § 33 ods. 1 správneho poriadku a súčasne v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je účastník konania povinný navrhnuť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení, teda uvedená právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania. Pokiaľ teda navrhovateľka ako obvinená z porušenia právnej povinnosti potom ako sa dozvedela o začatí správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti, mala nielen právo, ale i povinnosť navrhnuť mu známe dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, pretože ak svoje právo na súčinnosť v správnom konaní nevyužila, vystavila sa v konaní riziku neunesenia dôkazného bremena na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Pokiaľ sa však navrhovateľka v opravnom prostriedku bránila najmä tým, že Rada v správnom konaní pochybila, keď o zhliadnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľky, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov. Zákonodarca dôkaz ohliadky ustanovuje v § 38 správneho poriadku, v zmysle ktorej právnej úpravy, poznatky, ktoré v rámci ohliadky správny orgán získa, dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť vzťahujúcu sa na predjednanú vec v správnom konaní, pričom ohliadku veci možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter a ktorá bola predložená správne orgánu alebo sa ohliadka veci vykonávaná na mieste, kde sa táto vec nachádza (ohliadka nehnuteľnosti - pozemku, stavby). Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení danej veci - z charakteru záznamu vysielania, by v zmysle argumentácie navrhovateľky mohol byť predmetom ohliadky len technický nosič záznamu z vysielania.

Pokiaľ navrhovateľka v danej súvislosti dala do pozornosti uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010-82 z 03.04.2012, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru súdu iného štátu.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľky, týkajúcou sa toho, že Rada absolútne nijakým spôsobom neodôvodnila splnenie podmienok na možný zásah do slobody prejavu vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozhodnutia. Požiadavka obmedziť zaradovanie reklamy v rámci vysielania audiovizuálnych diel, zakotvená v ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z., vychádza z potreby ochrany diváka pred nadmerným reklamným tlakom a tiež zachovania integrity audiovizuálnych diel, čo je v záujme ako autorov daných diel, tak aj samotných divákov sledujúcich tieto diela. Táto požiadavka je jasne postulovaná smernicou o AVMS a taktiež je jednoznačne zakotvená v právnom poriadku SR. Okrem toho, rozhodnutiami Rady, ktorými mu uložila sankciu - upozornenie na porušenie zákona, už bola navrhovateľka oboznámená s výkladom Rady ohľadne predmetného ustanovenia. Predmetná povinnosť už bola preskúmaná aj ESD, napr. v rozhodnutí vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG, sp. zn. C-6-98, pričom ESD nedospel k záveru, že by bolo obmedzenie slobody prejavu v tomto prípade

neproporcionálne. Najvyšší súd SR dodáva, že sa už opakovane zaoberal výkladom predmetného ustanovenia, ako aj prípustnosti sankcionovania vysielateľov za jeho porušenie, kde rozhodnutie odporkyne potvrdil. Jedná sa napríklad o rozsudky Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 2SŽ/27/2012, 3SŽ/12/2013, 3SŽ/2/2013, 5SŽ/11/2013, 6SŽ/11/2013 alebo 8SŽ/7/2012.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľky, že Rada v danom prípade zasiahla do základného práva vysielateľa na slobodu prejavu, poukazom na konštantnú judikatúru ESĽP, ako aj na nález Ústavného súdu SR z 02. júna 2009 sp. zn. III. ÚS 42/09-77, v zmysle ktorého „ustanovenie čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy ako aj čl. 10 ods. 1 Dohovoru zaručujú ochranu pred zasahovaním orgánov verejnej moci do výkonu práva na slobodu prejavu, vytýkajúc Rade, že sa posúdením kritérií legality a legitimity a proporcionality zásahov zaoberala nedostatočne, tieto kritéria vyhodnotila nesprávne, resp. kritérium legitimity a proporcionality v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom neskúmala a ich existenciu nijako neodôvodnila, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť a súčasne Rada týmto konaním mu odňala možnosť konať pred orgánom verejnej moci a súdom.

Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúci prednosť pred zákonom. Dohovor slobodu prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10.

Podľa čl. 26 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Cenzúra sa zakazuje.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky, ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti

nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods. 2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods.2 Dohovoru).

V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z.z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z.z. zveruje do právomoci Rade presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z.z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd považoval za nedôvodné námietky navrhovateľa, keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Rada sa kritériami podmieňujúcimi obmedzenie práva slobody prejavu vysielateľa zaoberala a aj dostatočne vypořádala. Právo na slobodu prejavu nie je absolútne. Článok 26 ods. 4 Ústavy SR, ako aj čl. 10 ods. 2 Dohovoru umožňuje obmedzenie tohto práva na základe zákona, ktorým v tomto prípade je právna úprava ustanovená v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., sledujúc práva iných a to ochranu divákov pred nadmerným reklamným tlakom, ako aj autorov audiovizuálny diel zachovaním integrity týchto diel. Podľa názoru najvyššieho súdu postupom Rady nebola navrhovateľke odňatá možnosť konať pred orgánom verejnej moci a ani pred súdom.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľky uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhovenie jeho odvolacieho návrhu.

Pokiaľ navrhovateľka na pojednávaní pred najvyšším súdom namietala, že odporkyňa v troch samostatných konaniach, ktoré sú predmetom preskúmania v konaniach vedených najvyšším súdom pod sp. zn. 2Sž/5/2015, 2Sž/7/2015 a 6Sž/5/2015, neaplikovala absorpčnú zásadu a neuložila jednu sankciu, čím porušila zásady správneho trestania, najvyšší súd k tomu uvádza, že vzhľadom na to, že v našom právnom poriadku neexistuje kodifikovaná normotvorba správneho trestania, analogicky sa v týchto prípadoch aplikujú niektoré princípy a zásady trestného práva. Najvyšší súd však v tejto súvislosti zdôrazňuje, že pri ukladaní sankcií za správne delikty nemožno postupovať striktne podľa všetkých trestnoprávných normatívnych ustanovení.

K námietke navrhovateľky, že odporkyňa neaplikovala absorpčnú zásadu, je treba poukázať na to, že v zmysle absorpčnej zásady zakotvanej v § 41 ods. 1 Trestného zákona súd pri odsúdení páchatel'a za dva alebo viac trestných činov uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Následne analogicky posudzujúc aplikáciu tejto zásady v správnych konaniach, ktoré sú predmetom preskúmania v konaniach vedených najvyšším súdom pod sp. zn. 2Sž/5/2015, 2Sž/7/2015 a 6Sž/5/2015, nemožno námietke navrhovateľky priznať úspech. Rozhodnutím č. RP/21/2015 z 28. apríla 2015 (ktoré je predmetom preskúmania v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 6Sž/5/2015) Rada vyslovila porušenie povinností ustanovených v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. a v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., pričom za tieto porušenia uložila jednu (úhrnnú) sankciu - pokutu vo výške 5 000 eur, z čoho vyplýva, že absorpčná zásada bola v tomto

konaní aplikovaná. Rozhodnutím č. RP/13/2015 z 24. marca 2015 (ktoré je predmetom preskúmania v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 2Sž/5/2015) Rada vyslovila porušenie povinností ustanovených v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. a v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., pričom za tieto porušenia uložila jednu (úhrnnú) sankciu pokutu vo výške 6 000 eur, z čoho vyplýva, že absorpčná zásada bola v tomto konaní aplikovaná. Rozhodnutím č. RP/24/2015 z 26. mája 2015 (ktoré je predmetom preskúmania v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 2Sž/7/2015) Rada vyslovila porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., za čo uložila navrhovateľke pokutu vo výške 1 500 eur, pričom je zrejmé, že absorpčná zásada sa v tomto konaní nemohla aplikovať, nakoľko sa jednalo o uloženie sankcie za jeden správny delikt.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že Rada mala namiesto troch samostatných konaní rozhodnúť len v jednom spoločnom konaní a uložiť jednu sankciu, k tomu najvyšší súd uvádza, že takáto povinnosť Rade zo zákona nevyplýva. Nie je pritom vylúčené, aj keď procesný predpis výslovne takýto inštitút neupravuje, aby Rada, ak je to odôvodnené, spojila už začaté konania. Najvyšší súd však v tomto konaní nebude skúmať splnenie podmienok pre eventuálnu možnosť spoločného konania v namietaných prípadoch, a to s poukazom na skutočnosť, že v každom jednom správnom konaní, ktoré sú predmetom preskúmania v konaniach vedených najvyšším súdom pod sp. zn. 2Sž/5/2015, 2Sž/7/2015 a 6Sž/5/2015, Rada dbajúc na zachovávanie procesných práv navrhovateľky, túto oboznámila so začatím správneho konania, s jeho predmetom a vyzvala ju (a to opakovane) na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie. Nakoľko oznámenia o začatí správnych konaní boli navrhovateľke doručené v dňoch 03. decembra 2014 (správne konanie č. 820/SKO/2014) a 17. februára 2015 (správne konanie č. 98/SKO/2015 a č. 95/SKO/2015), navrhovateľka mala vedomosť o vedení týchto konaní proti nej a mohla v tom čase žiadať Radu o spoločné konanie a rozhodnutie v uvedených veciach. Navrhovateľka však vo všetkých troch správnych konaniach zostávala nečinná a k predmetu konania sa nevyjadřila, odporkyňa preto nemala možnosť vysporiadať sa v napadnutých rozhodnutiach s námietkami navrhovateľky (vznesenými až na pojednávaní pred najvyšším súdom). V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.) a tiež poukazuje na povinnosť navrhovateľa uviesť všetky dôvody nezákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu v lehote na podanie opravného prostriedku, nakoľko po tejto lehote (v čase do rozhodnutia súdu) môže ich rozsah len obmedziť (§ 250h ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.).

K otázke možnosti spoločného správneho konania v namietaných veciach (ako aj v rozhodovacej činnosti Rady všeobecne) je v neposlednom rade potrebné poukázať na plynutie zákonnej lehoty pre rozhodnutie o uložení sankcie (ustanovenie § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Možno sa dôvodne domnievať, že primárnym cieľom argumentácie navrhovateľky ohľadne povinnosti uloženia jednej sankcie namiesto troch samostatných, je v konečnom dôsledku dosiahnutie uloženia nižšej sankcie. V tejto súvislosti najvyšší súd ešte raz opakuje, že v dvoch správnych konaniach, z ktorých v každom sa rozhodovalo o dvoch rôznych správnych deliktach, bola absorpčná zásada uplatnená a Rada uložila len jednu úhrnnú sankciu. Najvyšší súd poznamenáva, že aj v prípade spoločného správneho konania vo všetkých troch namietaných prípadoch by do uloženej sankcie bol zaiste premietnutý aj počet spáchaných deliktov, a teda uložená pokuta by sa nepohybovala vo výške uloženej Radou za porušenie toho - ktorého zákonného ustanovenia jedným skutkom, a to s poukazom na zásadu ukladania trestov ustanovenú v § 37 písm. h/ Trestného zákona.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľke nepriznal náhradu trov konania, pretože bola v konaní neúspešná.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa

ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.